

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 40.

2den oktober 1892.

18de aarg.

Gvad Helga fandt paa.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstrib. I pakker til en adresse paa over 5 ekapl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekapl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Barnets bøn.

Herre Gud og fader kjær,
 O se dog til os arme!
 Hjælp os at tro paa Jesus Krist,
 Dig over os forbarne!
 I medgang og i modgangs tid
 Vær du hos os, o fader blid!
 Annam vor sjæl, o herre!

Vi raaber til dig, o Jesu Krist,
 Som vor natur gif under,
 At løse os fra synders brøst!
 Med dine saar og vunder,
 O synd'ers ven, kom os ihu,
 Du kjøbte os fra vredens gru,
 Vor synd du selv har baaret!

O Helligaand, o trøster blid!
 Veiled os her ilive,
 At vi kan bruge naadens tid,
 Saa vi kan salig blive!
 Din salvelse i os udgyd,
 At vi kan love, prise dig
 Vor Gud til tak og ære!

Naar vi skal stilles herifra,
 Med verden affted sige,
 O Jesu, tag vor sjæl iagt
 Og før den til dit rige!
 Du veien er til himmertig,
 Sandhed og livet du os giv,
 Saa dør vi salig! Amen.

Langhei, Minn.

A. Engebretsen.

Pille Alfreds brev.

En fortælling om et barns tro.

ille Alfred havde hjemme paa et mørkt og fattigt tagkammer, hvis smale, tilstøvede vindu vendte ud til en liden skummel gaardsplads. Forfaldne huse med ituslagne og høje skorstene omgav gaarden til alle sider og var det eneste, hans klare, blaa øine hvilede paa dag ud og dag ind. En liden, mat folkstraale trængte sig gjennem den tunge og taagede luft hen til tagkammeret; den listede sig igjennem vinduet og kastede hver morgen sin gyldne straale hen over den sovende guts lyse haar. Han havde ingen seng at sove i, og den lille krog i stuen, hvor han pleiede at lægge sig hver nat, var synlige, stedse tiltagende spor af, at hans smaa, bare fødder dag ud og dag ind havde streifet om paa de sølede gader. Hans lublidte klæder blev dag for dag mere hullede, ærmerne paa trøien stadig fortere, og den lille uldne skjorte mindre og mindre til ham.

Saalænge hans mor havde Arbeide og kunde fortjene sig noget, fandt hun glæde i at rede hans haar, holde hans bare fødder rene og hans klæder hele og pene; men der kom trange tider uden arbeide, og hun sank efterhaanden ned i den dybeste nød og elendighed. Sult og mangel tærede paa hendes svage kræfter, og hun blev tilsidst dødsfyg; hun laa nu uden at faa mindste næring i flere dage.

Stakkars Alfred gjorde, hvad han kunde, for at staffe sig noget at fortjene, men han saa saa svag ud med sit lille blege ansigt og sine tynde arme, at folk straks var paa det rene med, at de ikke kunde bruge ham. Hans stadig gjentagne spørgsmaal, om nogen havde brug for en visergut, som var villig til at gaa bjerender, fik altid et vredt „nei“ til svar, hvorpaa de mumlede: „ialfald ikke for saadan en som ham“.

Naar den stakkars lille gut hver morgen og aften bøjede sine knæ ved moderens leie og bad: „Fadervor, — — — giv os idag vort daglige brød“, blev der dag for dag mindre sandsynlighed for, at han vilde faa, hvad han bad om. Men bønnen blev dog hørt, og hans fader i himmelen saa gennem Londons tykke og taagede luft lige ind i Alfreds fromme barnehjerte. Nu var han hjulpen. Gud selv vilde hjælpe ham.

Da Alfred en morgen vaagnede ganske tidlig, fik han pludselig det indfald, at han vilde skrive til Jesus og bede om brød; rigtignok havde han tit talt til ham derom, men det kunde jo være, tænkte han, at Herren snarere vilde lade sig røre af et brev. Men han havde glemt, rent glemt, at han aldrig havde lært at skrive; hvad var nu derved at gjøre? Hans blaa øine fyldtes med taarer, og han syntes, at solstraalen, som skinnede paa den nøgne væg, spottede ham.

Alfred saa over til det fattige leie, som hans døende mor laa paa, — ak! døende af sult — og han anstrengte sig efter bedste evne for at finde paa udveje i denne skrækelige nød. Da han havde betænkt sig noget, besluttede han straks at gaa ud i den store, travle by og bede en eller anden barmhjertig sjæl om at skrive brevet for sig.

Han listede sig sagte over gulvet, kyskede moderens rolige, blege ansigt og travede saa ned i gaarden. O! hvor var dog gaardens frosne stene kolde! Hans smaa, bare fødder smertede af kulde ved at træde paa dem, men han gik trostlig videre og stansede ikke, før han var paa en af de mest befærdede gader i verdens største stad. Folk af alle stænder og livsstillinger færdedes rastløst op og ned ad gaden, og han sagtede sin gang for nøiere at undersøge disse stadig vekslende ansigter, som saa travle hastede forbi ham. Han blev endelig opmærksom paa et ansigt, som indgjød ham tillid og saa ud til ikke at kunne stufte de forhaab-

ninger, det vakte i hans ængstelig bankende hjerte; det var uden tvil Gud selv, som førte den lille guts fjed!

Den herre, han henbødte sig til, stansede straks, da han følte guttens kolde fingre paa sin haand, og han lyttede rolig og opmærksomt, da Alfred med bævende stemme spurgte ham, om han vilde skrive et brev for ham. Hr. Brun blev naturligvis noget forbausset over denne anmodning, men guttens frimodige blik, som saa tillidsfuldt saa op paa ham, vakte hans medlidenhed og deltagelse, og han blev ved at spørge ham ud, til han efterhaanden kjendte hele hans sørgelige historie. Da Alfred endte sin beretning med at sige: „Herre, jeg vil saa gjerne bede Dem om at skrive et brev til Jesus for mig“, fremkaldte disse barnlige ord en mistænkelig fugtighed i hans klare, graa, øine.

Naar Gud kaldte, var hr. Brun altid rede til at gaa hans erende, skjønt hans tid for det meste var optagen af forretninger. Han tog nu Alfreds magre haand i sin og fulgte ham igjennem den befærdede gade, forbi de brogede og staselige huse, idet han stadig lyttede til Alfreds fortælling om alle hans lidelser og savn. Han blev helt rørt, da den lille gut fortalte ham, hvor „yndig“ mor havde seet ud den morgen, „saa hvid og ubevægelig som en voksduke“, sagde han.

Da de naaede den snebrede gyde, hvor Alfred boede, veg folk tilside, forat den lille gut og hans ledsager, hvem de antog maatte være en læge, hurtig kunde komme videre; snart var de ved huset, og de steg op ad de mange trappetrin, indtil de endelig stod i den fattige stue. I en krog var der redt et uselt leie af gamle pjalter, hvorpaa Alfreds mor laa, hvid og kold; i sine sammenfoldede hænder holdt hun nogle visne violer. Den ensomme lille solstraale kyskede fjærlig hendes hvide kind, men hun mærkede den ikke og trængte heller ikke mere til den.

Sargent.

Legelamerater.

Det hjem, hvortil Gud havde kaldt hende, var omstraalet af den glans, som udgaar fra Herren selv, og der vilde hun hverken føle sult eller kulde mere.

Saa varsom og kjærlig som mulig fortalte hr. Brun lille Alfred, at han nu var moderløs, og at han ikke behøvede at skrive noget brev, da Gud havde hørt hans bøn. Lidt efter lidt begyndte han at forstaa, hvad der var hændt, og da han var bleven roligere, tog hr. Brun ham hjem med sig.

Gode mennesker tog sig efterhaanden af den lille forladte og sørgede godt for ham.

Nu behøver vi vel ikke at tilføje mere. — Gud gav lille Alfred „det daglige brød“ og hans velgjørere vil engang erfare, at de ved at tage imod dette barn har taget imod Jesus selv.

Hvorledes en uskikkelig gut blev straffet.

Hn lærer fortæller følgende i et tyff børneblad:

I 3 Mos. 19, 14 staar der: „Du skal ikke bande en døv, og for en blind skal du ikke lægge støb.“ Naar jeg nævner dette skriftord for børnene, pleier jeg gjerne samtidig at fortælle dem følgende advarende eksempel, som fandt sted i en større landsby i nedre Rensthal for omtrent 40 aar siden.

Til landsbyen kom ofte en blind mand fra Schurwald; støttende sig paa sin stov, og følede sig frem ved hjælp af denne fandt han altid veien alene. Nogle uskikkelige gutter pleiede, saa ofte de saa ham, at le af hans langsomme, tungvindte bevægelser og det stakkels menneskes hjælpeløshed, og en dag var de endog saa letfærdige, at de lagde en hindring iveien for den blinde. Denne merkede ikke itide, hvad gutterne havde gjort, og styrtede som følge heraf til jorden og stødte sig temmelig alvorlig. Han var ikke istand til at reise sig og gaa videre, hvorfor han maatte kjøres hjem.

Nogle maaneder senere blev en af de gutter, som havde været med paa denne stygge streg, af sin far sendt hen i en sandgrube for at hente skuresand; men han var neppe begyndt at grave, før sandgruben styrtede sammen, og den stakkels gut blev begravet saa aldeles af sandet, at han blot havde hovedet frit. Det var umuligt for ham selv at befri sig fra sin skrædelige stilling, og han skreg derfor af alle kræfter om hjælp.

Geldigvis var der nogen ude og hug ved i den nærliggende skov; disse hørte skrigene og ilede til. Med stor møie fik de gravet stakkaren ud, hvorpaa de lagde ham paa en dragtkjærre og bragte ham hjem til hans forældre.

Det viste sig, at begge guttens ben var brukne, ligesom han ogsaa var kommen noget tilskade indvortes. Han maatte udholde store smerter og ligge længe uden næsten at røre paa sig. Men medens han laa saaledes, vaagnede hans samvittighed, og naar hans jevnaldrende eller andre børn kom for at besøge ham, formanede han dem til endelig aldrig at være slemme mod blinde eller nogen, som ikke havde sine lemmers fulde brug; han syntes, at han og hans venner havde opført sig saa stygt lige overfor den blinde, og betragtede den ulykke, som var hændt ham, som en straf fra Gud for hans store synd.

Ved Guds hjælp og dygtig lægebehandling kom han sig igjen, om han end maatte holde sig i ro et halvt aar; men denne tid fik en sterk indflydelse paa hele hans senere liv. Herrens tugtelse havde baaret gode frugter, og naar han siden saa en blind eller lam eller anden svagelig stakkar, kom han ihu den alvorlige lære, som Gud havde givet ham. Han lo ikke mere over nogen saadan, men søgte tvertimod efter evne at være til tjeneste, og takkede Gud, fordi han havde ladet ham selv blive frisk igjen.

Du skal ikke stjæle!

Da Karl S. var 5 aar gammel, lærte han budet: Du skal ikke stjæle! Hans mor forklarede ham betydningen af det og lærte ham følgende vers:

„Om blot en naal du stjæl, du tyv dog er,
Og Gud og næsten har du ikke kjær.“

En dag kom Karl til hende og sagde: „Da jeg var hos onkel Johan, viste lille kusine mig sine leger. Hun havde saa pene glaskugler; jeg syntes saa godt om dem, og da hun et øieblik var ude og ikke saa mig, tog jeg en og puttede i lommen. Men nu vil jeg gaa tilbage og sige, at jeg er svært bedrøbet over, at jeg tog den.“ Moderen lod ham gjerne gaa tilbage med den stjaalne glaskugle og sagde til ham, at han ikke kunde blive rigtig glad igjen, før han ogsaa havde bedet Gud om forladelse.

Karl blev siden en rig købmand, men han lod sig aldrig forlede til at bedrage sine kunder, ligesaa lidt som han lod sine handelsbetjente gjøre det. Denne ærlighed var grunden til hans lykke og fremgang; thi alle stolede paa ham, fordi han aldrig bedrog nogen. I hans butik stod med store bogstaver det vers, han havde lært i sin barndom:

„Om blot en naal du stjæl, du tyv dog er,
Og Gud og næsten har du ikke kjær.“

Den største.

En gammel legende fortæller, at der engang var tre unge piger, som trættes om, hvem der havde de smukkeste hænder. En af dem dyppede sine hænder i den trykstaalkare bæk, en anden plukkede bær, til hendes fingre var farvede af bærenes saft, og den tredje plukkede blomster, til deres vellugt var overført paa hendes hænder. En gammel, hæslig tiggeresse kom forbi og bad

om en almisse, men de sagde alle nei. En anden ung kvinde, tarvelig og uden nogen-somhelst fordring paa skjønne hænder, opfyldte hendes begjering. Da sagde den gamle kvinde: „Det er ikke de hænder, som er vaskede i bækken, ikke heller de hænder, som er farvede røde, eller dem, der er vellugtende formedelst blomster, som er de skønneste, men de hænder, som giver til de fattige.“ Og som hun talte forsvandt hendes rynker, hendes krykke blev kastet bort, og hun stod der som en af himmelens engle. Dette er blot en legende, men dens moral er sand: De smukkeste hænder er dem, som i Kristi navn tjener andre.

Hvem er min Næste?

Da Dr. Skinner engang samlede ind til missionen, fik han af en rig gods-eier svaret: „Jeg giver kun til den indre mission; thi jeg ønsker at se mine gaver anvendte til min næstes bedste.“ „Hvilke folk regner De da for Deres næste?“ „Naturligvis dem, hvis eiendomme grænser til min.“ „Hvor stor er da Deres eiendom?“ „Henved 400 acres. land.“ „Men hvor dybt gaar den ned?“ „Det har jeg aldrig tænkt paa; men det er vel til jordens midte.“ „Men hvilket land grænser den saa til?“ „Det er vel til de mennesker, som bor paa den anden side jordkloden.“ „Det passer fortræffelig“, sagde Dr. Skinner, „det er kineferne, som jeg just samler ind for.“

Hvad vi end mener om dette kvikke svar for at afværge en indbending, saa peger det i alle tilfælde paa den sandhed, at ethvert menneske er vor næste, og hver nødlidende har samme fordring paa hjælp, saaledes som Frelseren saa gribende skildrer i lignelsen om den barmhjertige samaritan.

Hvad lille Helga kunde finde paa.

(Med billede.)

Hva, de barna, de barna! De kan vel finde paa mangt og meget.

Se nu blot Helga der! At hun er bedstemors Hæledægge vil ingen kunne benegte, og det er nok heller ikke frit for andet, end at hun er rigtig glad i bedstemor ogsaa. De er ogsaa gode venner de to! Men hvad vil den gamle idag sige, naar hun faar se paa sin lille stat? Der sidder hun jo i bedstemors egen stol; ja det fik endda være; værre er det, at hun har dristet sig til at tage paa den gamles briller og bedstemors rene hvide kappe. Tænk om hun krøller den eller slaar brillerne isjykker!

„Din stygge unge, hvad er det, du nu igjen har fundet paa?“ udbrøder den gamle, da hun straks efter kommer ind. Hun er forstrækket over sin lille pige; men hun kan ikke blive vred paa hende heller.

Det er forøvrigt ikke første gang, at Helga er ude med sine gale indfald. Hun begyndte godt dermed, allerede da hun var saa liden, at hun endnu ikke havde lært at gaa. En dag havde pigen saaledes gaaet ud og ladet Helga være alene inde. Skulde den lille ville have drikke, saa havde hun taateflasken ved siden af sig, og saa faar hun en af

moders støvler at lege med for ikke at behøve at Hæde sig.

Men hvad finder lille Helga paa? Da pigen kommer ind, opdager hun til sin forstrækkelse, at barnet har kastet taateflasken fra sig og istedet har faaet støvlen til munden og suger paa den. Men da kan du ogsaa tro, at støvlen kom bort i en fart.

Hold din tunge i tomme.

Det er undertiden ligesaa svært som at styre et par løbske heste. Naar tungen i stridens hede løber løbsk, saa hænder det undertiden, at ingen magt i verden kan styre den. Staden kan blive saa stor, ordene have været saa bitre, at tabet ikke kan oprettes.

Geld den, som har lært at lukke sin mund i rette tid. Mange er bleve 80 aar og har endnu ikke lært den kunst. Den synes dog saa liden, blot dette, at lukke munden til, naar findet bruser over. Og dog er netop dette saa uendelig svært.

Den, der behersker sit find, er mægtigere end den, der indtager en stad.

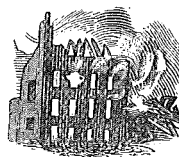
Opløsning paa billedgaaden i nr. 38.

Kirsten Pils tilde.

Billedgaade.

L

GANGER K

1

L

M

E 2 NDT.

